

Інід Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро рушають
до вершини контрабандистів

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2020

Розділ 1

ПОВЕРНЕННЯ ДО КИРІН-КОТЕДЖУ

Одного чудового дня на початку великодніх канікул четверо дітей і собака їхали в поїзді.

— Вже скоро, — сказав Джуліан, високий, сильний хлопець з рішучим виразом обличчя.

— Гав! — запалився пес Тімоті, намагаючись і собі подивитись у вікно.

— Сидіти, Тіме! — наказав Джуліан. — Дай-но Енн подивитися.

Енн — молодша сестра Джуліана — висунула голову у вікно.

— Ми під'їжджаємо до станції Кирін! — вигукнула вона. — Сподіваюся, що тітка Фенні нас зустрічає.

— Звичайно, зустрічає! — запевнила Джорджина, її кузина, схожа радше на хлопця, з короткою стрижкою і дрібними кучериками. У неї, як і в Джуліана, обличчя теж було сповнене рішучості. Вона відсунула Енн і визирнула з вікна. — Як гарно повертатися додому, — мовила вона. — Я люблю школу, але в Кирін-котеджі на нас чекає стільки цікавого! Може, ми попливемо на острів Кирін і побуваємо в замку. Ми не були там з минулого літа.

— Діку, твоя черга дивитись у вікно, — заявив Джуліан, звернувшись до молодшого брата, хлопця з приємним обличчям, який читав у кутку. — Ми під'їздимо до Киріна. Ти можеш відірватися від книжки хоч на секунду?

— Вона така цікава, — із жалем зауважив Дік, згорнувши книжку. — Найзахопливіша з усіх пригодницьких історій, які я будь-коли читав!

— Отакої! Закладаюся, що деякі наші пригоди не менш захопливі! — заперечила Енн.

Щира правда: п'ятеро друзів, включно, звісно ж, із собакою Тіммі, який в усьому брав участь, скуштували найнеймовірніших пригод. Але наразі, схоже, на них чекали гарні й тихі канікули, коли вони зможуть досхочу нагулятися по бескидах і, можливо, попливти човном Джорджі на острів Кирін.

— Остання чверть виявилася дуже важкою, — сказав Джуліан. — Тому канікули мені дуже на часі!

— Ти схуднув, — зауважила Джорджина. Вони називали її Джорджею, бо на ім'я Джорджина вона не відгукувалася. Джуліан усміхнувся.

— Не хвилюйся, в Кирін-котеджі я швидко від'їмся! Тітка Фенні про це подбає. Вона як ніхто вміє угодувати! Приємно буде знову побачити твою матусю, Джорджо. Вона неповторна.

— Атож. Сподіваюся, тато в ці канікули теж буде в добром гуморі, — сказала Джорджа. — Мама мені писала, що він нещодавно успішно завершив якісь нові дослідження.

Батько Джорджі був ученим, який постійно щось винаходив. Він любив тишу і часом втрачав терпець, коли в будинку щось було не до ладу чи виходило за встановлені ним межі. Хлопцям іноді здавалося, що запальна Джорджа вельми схожа на свого батька. Вона спалахувала відразу, коли щось їй здавалося не так.

Тітка Фенні зустрічала дітей. Вискочивши на платформу, всі кинулися їй обіймати. Джорджа добігла перша. Вона дуже любила свою ласкаву матусю, яка завжди

намагалася захистити її від батьківського гніву. Тіммі стрибав навколо з радісним гавкотом. Він обожнював маму Джорджі.

Вона погладила його, і він став дибки, намагаючись облизати її обличчя.

— Тіммі наче теж більшим став! — розсміялася вона. — Годі, друже! Я ж мало не впала.

Тіммі й справді став дуже великим. Його всі діти любили, бо він був вірний, люблячий і відданий пес. Збуджений кароокий собацюра поглядав то на одного, то на іншого, поділяючи загальний настрій.

Але понад усе в світі Тіммі любив свою господиню Джорджу. Він потрапив їй до рук ще цуценям. Джорджа кожному чверть брала його з собою, вирушаючи до школи-інтернату, де дозволялося тримати домашніх тварин. Інакше Джорджа до цієї школи не пішла б!

До Киріну вони рушили бідаркою, запряженою поні. Було дуже вітряно й холодно, і діти кулились і щільніше загорталися в свої пальтечка.

— Страшений холод, — сказала Енн, цокочучи зубами. — Холодніше, ніж узимку.

— Це через вітер, — пояснила тітка Фенні й підіткнула плед, що вкривав племінницю. — За останні пару днів він лише дужчав. Рибалки повитягали човни подалі від води, бо бояться великого шторму.

Проїжджаючи повз пляж, де вони часто купалися, діти побачили повитягвані човни. Купатися зараз їм зовсім не хотілося. На саму думку про це дітей пробірали дрижаки.

Вітер завивав над морем. Величезні хмари линули над головою. Хвилі з гуркотом билися об берег. Тіммі розхвилювався й почав гавкати.

— Заспокойся, Тіме, — гамувала його, погладжуючи, Джорджа. — Привчайся тепер поводитися тихіше, бо ми повернулися додому, і тато тобі не попустить. Мамо, тато дуже зайнятий?

— Дуже, — відповіла мама. — Але поки ви з нами, він працюватиме трохи менше. Він збирається й на прогулянки з вами походити, і на човні поплавати, щойно візьметься на погоду.

Діти презирнулися. Дядько Квентін — для них не найкраща компанія. Він був геть позбавлений почуття гумору і не міг зрозуміти, чому діти раз у раз лягають зо сміху, що траплялося з ними разів по двадцять або й більше на день.

— Схоже, наші канікули можуть виявитися не вельми веселими, якщо дядько Квентін буде постійно перейматися нами, — сказав тихенько Дік Джуліанові.

— Цить! — прошипів у відповідь Джуліан, боячись, що тітка почує і образиться. Джорджа насупилася.

— Ой, мамо! Татові з нами буде нудно... та й ми позануджуємось.

Джорджа завжди говорила правду й не знала, коли треба промовчати. Її мати зітхнула:

— Не кажи так, люба. Гадаю, батько швидко втомиться від прогулянок з вами. Але спілкування з дітьми піде йому на користь.

— Приїхали! — вигукнув Джуліан, коли бідарка зупинилася перед старим будинком. — Кирін-котедж! І як же той вітер завиває навколо нього, тітко Фенні!

— Авжеж. Минулої ночі все гуло просто жахливо, — відповіла тітка. — Відвезеш бідарку на задній двір, Джуліане, коли ми винесемо речі. А, ось і ваш дядько на підмогу!

З будинку вийшов дядько Квентін, високий чоловік з розумним видом і насупленими бровами. Він усміхнувся дітям і поцілував Джорджу й Енн.

— Ласкаво просимо до Кирін-котеджу! — сказав він. — Я дуже радий, що твої батьки, Енн, поїхали і ви всі знову разом у нас!

Незабаром вони вже сиділи за столом й споживали підвечірок, п'ючи чай з великих чашок. Тітка Фенні завжди наготовувала багато смаколиків до їхнього приїзду, знаючи, які вони голодні після довгої подорожі потягом.

Навіть Джорджа нарешті наїлася досхочу й відкинулася на спинку стільця, розмірковуючи, як подолати ще хоч одну свіжу й смачну мамину булочку.

Тіммі сидів поруч. Його не належало годувати зі столу, але напрочуд багато ласих кусників потрапляло до нього під столом.

Вітер завивав навколо дому. Вікна деренчали, двері трусилися, протяг ворухив килимки на підлозі.

— Неначе під ними звиваються змії, — зауважила Енн.

Тіммі подивився на килимки й загарчав. Він був розумним псом, але не міг збагнути, чому килимки так дивно ворухатяться.

— Сподіваюся, уночі вітер вщухне, — сказала тітка Фенні. — Минулої ночі я через нього не спала. Джуліане, любий, ти щось змарнів. Багато працював? Я мушу тебе підгодувати.

Діти розреготалися.

— Ми так і знали, що ти це скажеш, мамо! — заявила Джорджа. — Боже, що це таке?

Усі застигли, вражені. На даху щось грюкнуло. Тіммі нашорошив вуха і люто загарчав.

Зміст

<i>Розділ 1. Повернення до Кирін-котеджу</i>	3
<i>Розділ 2. Жахлива ніч</i>	10
<i>Розділ 3. Ідея дядька Квентіна</i>	17
<i>Розділ 4. Вершина контрабандистів</i>	25
<i>Розділ 5. Смоляний Ленуар</i>	33
<i>Розділ 6. Вітчим і мати Смоляного</i>	41
<i>Розділ 7. Прихована яма</i>	49
<i>Розділ 8. Захоплююча прогулянка</i>	57
<i>Розділ 9. Хто у вежі?</i>	65
<i>Розділ 10. Тіммі здійснює галас</i>	72
<i>Розділ 11. Джорджа стурбована</i>	80
<i>Розділ 12. Сюрприз для Блока</i>	88
<i>Розділ 13. Бідолашна Джорджа!</i>	96
<i>Розділ 14. Дивовижа</i>	105
<i>Розділ 15. Дивні події</i>	112
<i>Розділ 16. Наступного ранку</i>	119
<i>Розділ 17. Справи стають дедалі химернішими</i>	127
<i>Розділ 18. Дивні відкриття</i>	134
<i>Розділ 19. Пан Барлінг починає говорити</i>	141
<i>Розділ 20. Тіммі приходить на підмогу</i>	150
<i>Розділ 21. Подорож крізь пагорб</i>	157
<i>Розділ 22. Нарешті все владналося</i>	164